

# NEMIERA SAKNES

## *Sabata pēcpusdienai*

### **NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:**

Mt 10:34–39, Lk 12:13–21, Fil 2:5–8, Lk 22:14–30, Mt 23:1–13.

### **ATMIŅAS PANTS:**

“Jo, kur ir skaudība un ķildas, tur ir juceklis un visāda nelietība.” (Jēk 3:16)

**A**pses ir skaisti koki, kas sasniedz 15–30 metru augstumu. Tie aug aukstās klimata joslās ar vēsām vasarām. Koksni izmanto mēbelēm un arī sērkociņu un papīra ražošanā. Brieži un citi dzīvnieki bieži barojas ar jauniem apšu dzinumiem skarbās ziemās, jo to miza satur daudz barības vielu. Apsēm nepieciešams daudz saules gaismas, un tās aug visu laiku, pat ziemā, kas padara tās par svarīgu ziemas pārtikas avotu dažādiem dzīvniekiem.

Tomēr apses visvairāk ir zināmas ar to, ka tām ir viena no plašākajām sakņu sistēmām augu valstī. Saknes izplatās zem zemes un veido kolonijas, kas var samērā ātri plesties plašumā. Atsevišķi apses koki var dzīvot līdz pat 150 gadiem, bet lielākais organisms zem zemes var dzīvot tūkstošiem gadu.

Šīs nedēļas pētījumā mēs vēlamies atklāt dažas no mūsu nemiera saknēm. Ir daudz kas tāds, kas var neļaut mums atrast patiesu mieru Jēzū. Kaut kas no tā ir acīmredzams, un tam nav vajadzīga liela uzmanība. Citi faktori var būt mums ne tik redzami, kā tas ir ar milzīgo apses orgānu, kas ir neredzams zem zemes. Mēs ne vienmēr apzināties attieksmi un rīcību, kas mūs var šķirt no sava Glābēja.

*Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. jūlijā.*

# Jēzus nes šķelšanos

Nav daudz tādu cilvēku, kam patīk konflikti. Mēs alkstam pēc saskaņas un miera. Mēs draudzēs un iestādēs pat vadām seminārus par miera nešanu un konfliktu risināšanu.

*Izlasi Mt 10:34–39. Ko Jēzus domāja, sakot, ka Viņš nav nācis nest mieru, bet zobenu? Ko tas nozīmē, pārdomājot to, ka Jēzus ir “miera Ķēniņš” (Jes 9:6)? \_\_\_\_\_*

---

---

---

Jēzus apgalvojums Mt 10:34–39 ir pārsteidzoši pretrunīgs. Glābējs, kurš nāca kā bezpaldīgs zīdāinis, nevis varens ķēniņš neskaitāmu miesassargu pavadībā, un kurš sludināja mīlestību pret tuvākajiem un ienaidniekiem, nu stāsta saviem sekotājiem, ka Viņš nes šķelšanos un cīņas. Viņa mācekļi un klausītāji droši vien brīnījās tāpat kā mēs: kā tas var būt?

Mt 10:35–39 runā par uzticību un lojalitāti. Citējot Mihā 7:6, Jēzus aicina Savus klausītājus izdarīt izvēli par labu mūžībai. Dēlam vajadzētu mīlēt un godāt savus vecākus. Tā bija likumīga prasība, ko Mozus bija saņēmis uz kalna. Tā bija daļa no Dieva prasītā rīcības veida; un tomēr, ja šī mīlestība pārspēj klausītāja nodošanos Jēzum, tad ir jāpieņem grūts lēmums. Tēvam un mātei vajadzētu mīlēt savus bērnus un par viņiem rūpēties. Tomēr, ja šī mīlestība ir augstāka par vecāku nodošanos Jēzum, tad arī priekšā stāv grūts lēmums. Svarīgākais pirmajā vietā – lūk, ko Jēzus atgādina mums šajos pantos.

Jēzus izteica savu izvēli, formulējot trīs teikumus ar jēdzienu “vērts”. Vērtīgums nav balstīts uz augstiem morāles standartiem vai uz grēka pārvarēšanu. Vērtīgums ir balstīts uz cilvēka attiecībām ar Jēzu. Mēs esam vērtīgi, kad izvēlamies Viņu pāri visam citam – tajā skaitā māti, tēvu vai bērnus. Mēs varam izvēlēties krusta ciešanas un sekot Jēzum.

“Man nav augstākas vēlēšanās kā redzēt mūsu jauniešus pildītus ar šķīstas reliģijas garu, kas var vadīt viņus uzņemties krustu un sekot Jēzum. Ejiet uz priekšu, jaunie Kristus mācekļi, principu vadīti, tērpies taisnības un šķīstības drēbēs. Jūsu Glābējs vadīs jūs uz tādām vietām, kas būs vispiemērotākās jūsu talantiem un kur jūs varēsiet būt visnoederīgākie.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 87. lpp.)

*Reizēm mēs esam spiesti nest krustu, ko paši neesam izvēlējušies, un reizēm mēs labprātīgi nesam krustu. Kas jebkurā gadījumā ir galvenais, lai nestu šo krustu uzticīgi?*

---

---

---

---

# Savtība

Savtība – līdzīgi apses plašās apakšzemes sistēmai – ir daļa no milzīgas apakšzemes sistēmas, ko sauc par “grēku” un kas neļauj mums atrast patiesu mieru Jēzū. No visām grēka izpausmēm mūsu dzīvē savtība, šķiet, atklājas visvairāk, vai ne? Lielākajai daļai no mums savtība ir tikpat dabiska kā elpošana.

*Izlasī Lk 12:13–21. Apraksti problēmu, kas izgaismota Jēzus līdzībā. Vai nākotnes plānošana ir savtība un pauž Dieva valstības ignorēšanu? Ja nē, vai vismaz ne visos gadījumos, tad no kā Jēzus mūs brīdina?* \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

Šī līdzība atrodama tikai Lūkas evaņģēlijā un tiek stāstīta, atbildot uz anonīmu jautājumu no klausītāju vidus. Kad Jēzum jautāja par mantojumu, viņš atbildēja, neuzņemoties šķīrējtiesneša lomu starp brāļiem. Tā vietā Viņš izvēlējās norādīt uz lielāku problēmu, proti, savtību. Viņš raka dziļāk, lai parādītu apjomīgās saknes, kas ir pamatā mūsu rīcībai.

*Padomājiet par savtības izpausmēm savā dzīvē. Kā savtība ietekmē mūsu attiecības ar Dievu, ar dzīvesbiedru un ģimenes locekļiem, ar draudzes ģimeni, kaimiņiem, kolēģiem darbā? Kādu atslēgu varam atrast Fil 2:5–8?* \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

Pievēršoties tikai viņa paša vajadzībām un mērķiem, anonīmais bagātais vīrs Jēzus līdzībā aizmirsis ņemt vērā neredzamo Debesu realitāti. Lielāks, labāks un vairāk – tie nav Dieva valstības pamatprincipi. Pāvils piedāvā mums ieskatīties tajā, kas motivēja Jēzu, kad Viņš nolēma kļūt par mūsu Aizvietotāju.

Fil 2:5–8 apraksta nesavtības, pazemības un mīlestības projektu. Ja mīlestība uz Dievu un citiem nevadīs mūsu ikdienas izvēli un prioritātes, mēs turpināsim būt vairāk šķūņu un sev šeit un mazāk mantas krāsīm Debesīs (Mt 6:20).

*Kāpēc ir tik viegli iekrist ilgās pēc bagātības un materiāliem īpašumiem? Lai gan mums visiem ir vajadzīgs zināms naudas daudzums, lai izdzīvotu, kāpēc šķiet, ka, lai arī cik daudz mums ir, mēs tik un tā gribam vairāk?* \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

# Centieni, mērķi, ambīcijas

Jēzus zemes kalpošanas pēdējās nedēļas pirms krustā sišanas vienmēr ir iedrošinājuma un iedvesmas avots. Tās piedāvā arī ieskatu tajā, kā nemiers un ambīcijas mudina cilvēkus nepārdomāti rīkoties un runāt.

*Izlasi Lk 22:14–30 un padomā par Jēzus emocijām, svinīgās maltītes laikā dzirdot mācekļus strīdamies par to, kurš no viņiem ir uzskatāms par lielāku (Lk 22:24). Kāpēc mācekļi novirzījās no šī nozīmīgā notikuma un pievērsās cilvēka lieluma jautājumam?*

---

---

---

Mēs reti diskutējam ar citiem, kurš ir vislielākais mūsu draudzē, ģimenē, darba vietā. Mēs varbūt domājam par to, bet kurš gan atklāti par to runā?

Šī nebija pirmā reize, kad šis jautājums virmoja Jēzus sekotāju kopienā. Mt 18:1 ziņo, ka mācekļi, nākot ar jautājumu pie Jēzus, izteica to abstraktākā veidā: “Kurš ir lielākais Debesu valstībā?” (NKJV) Jēzus atbildēja ar līdzību, pasaucot kādu bērnu viņu vidū. Acis plaši atveras, uzacis paceļas. Jēzus rīcība prasa paskaidrojumu, un Mt 18:3 Meistars saka: “Patiesi Es jums saku: ja jūs neatgriezāties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.”

Atgriešanās ir pamatā tam, lai cilvēks atrastu patiesu mieru Jēzū. Mēs ieraugām, ka mums ir vajadzīga palīdzība no ārpusē. Mēs pēkšņi saprotam, ka mēs nevaram būt atkarīgi no sevis un mums ir jāpaļaujas uz Jēzu. Mēs piedzīvojam savu vērtību un mērķu maiņu. Jēzus saka Saviem mācekļiem: Uzticieties Man kā šis bērns! Patiesi lielums nozīmē atteikšanos no savām tiesībām un Debesu valstības pieņemšanu.

Diemžēl šķiet, ka mācekļi toreiz, kad Jēzus ēda pēdējās vakariņas kopā ar viņiem, vēl nebija apguvuši šo mācību. Viņu ķildošānās un cīkstēšanās sabojāja pilnīgas sadraudzības iespēju, un to nekad vairs nevarēja atkārtot.

Tas notika pēc visiem ar Jēzu kopā pavadītajiem gadiem, kalpojot kopā ar Jēzu, klausoties Viņā un mācoties pie Viņa kājām. Kāds skumjš piemērs tam, cik samaitāta paliek cilvēka sirds! No gaišās puses skatoties, padomājiet par nemitīgo Kunga žēlastības realitāti, jo, par spīti šai nožēlojamajai diskusijai Viņa sekotāju vidū, Jēzus tomēr neatteicās no viņiem.

*Kāpēc raudzišanās uz Jēzu pie krusta ir spēcīgs ārstniecības līdzeklis pret pašpaaugstināšanās tieksmēm, kas piemīt mums visiem kā kritušām būtnēm?* \_\_\_\_\_

---

---

# Liekulība

Liekulis ir cilvēks, kurš spēlē teātri, izliekoties par tādu, kāds nav. Mt 23. nodaļā sarunā, kurā Jēzus publiski kaunina rakstu mācītājus un farizejus, jūdu reliģiskos vadītājus (Mt 23:13, 14, 15, 23, 25, 27, 29), šis jēdziens izmantots septiņas reizes. Evaņģēliji parāda Jēzus piedāvāto žēlastību un piedošanu laulības pārkāpējiem, nodokļu iekasētājiem, prostitūtām un pat slepkavām, bet Viņš parādīja maz līdzcietības liekuļiem (sk. vēl citas atsaucis Mt 6:2, 5, 16; Mt 7:5; Mt 15:7–9; Mt 22:18).

*Izlasi Mt 23:1–13 un nosauc četras galvenās Jēzus minētās liekuļa rakstura īpašības.*

---



---



---

Rakstu mācītājos un farizejos Jēzus izcēla četras rakstura īpašības. Jūdaisma spektrā pirmajā gadsimtā farizeji pārstāvēja konservatīvo reliģiskās tiesības. Viņi bija ieinteresēti rakstītajā un mutiskajā likumā un uzsvēra rituālu šķīstību. Spektra otrā galā bija saduķēji, pārsvarā turīgi vadītāji, bieži elites klases priesteri. Viņi bija lielā mērā helenizējušies (t.i., viņi runāja grieķu valodā un aizrāvās ar grieķu filozofiju) un neticēja tiesai vai dzīvei pēc nāves. Nosauksim viņus par liberāļiem. Abas grupas bija vainīgas liekulībā.

Saskaņā ar Jēzu, mēs esam liekuļi, ja nedarām to, ko runājam, ja padarām citiem reliģiju grūtāku, neattiecinot tos pašus standartus uz sevi, ja mēs gribam, lai citi aplaudē mūsu reliģiskajai degsmei un ja mēs prasām tādu godu un atzinību, kāda pienākas tikai mūsu Debesu Tēvam.

Lai arī cik asi un trāpīgi bija Viņa vārdi, Jēzus izturēšanās pret tiem, ko Viņš sauca par liekuļiem, vienalga bija mīlestības un rūpju pilna – arī pret liekuļiem.

“Dieva Dēla sejā iezīmējās dievišķs žēlums, kad Viņš ilgi skatījās uz dievnamu un tad uz saviem klausītājiem. Dziļu sirdssāpju un rūgtu asaru aplāpētā balsi Viņš izsauca: ‘Jeruzāleme, Jeruzāleme, kas nokauj praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis sūtīti! Cik reiz Es gribēju sapulcināt ap sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt.’” (E. Vaita “Laikmetu ilgās”, 620. lpp.)

*Kāpēc jums nav jābūt reliģiskiem vadītājiem, lai mēs būtu vainīgi tāda veida liekulībā, kādu Jēzus šeit tik skaidri nosoda? Kā mēs varam mācīties ieraudzīt šādu liekulību sevi (ja tāda pastāv), un kā mēs varam no tās atbrīvoties?* \_\_\_\_\_

---



---



---



---

# Atbrīvošanās no nemiera

*Izlasi Jņ 14:1–6. Būdami nemiera pilni, ko mēs varam darīt, lai mūsu sirdis nejustos satrauktas? Kāda ir atslēga, lai uzvarētu šķelšanos, savtību, ambīcijas, liekulību un atrastu patiesu mieru?* \_\_\_\_\_

---

Nemiera pārvarēšana vienmēr sākas ar Jēzu. Viņš ir ceļš, patiesība un dzīvība. Viņš zina pareizo virzienu, kad mēs bezmērķīgi kļīstam savas mediju piesātinātās pasaules tuksnesī. Kā dievišķais Likumdevējs Viņš pats ir personificēta patiesība, un Viņa Gars vadīs mūs visā patiesībā (Jņ 16:13). Kad mēs esam ievainoti, noguruši, izsmelti, slimi un zaudējuši drosmi, Viņš ir dzīvība – bet ne vienkārši dzīvība. Patiesībā Viņš ir apsolījums dzīvību pārparēm (Jņ 10:10). Tas ietver mūsu mūžīgās mājas un mūžīgo dzīvību, bet tas ietver arī citādu dzīves kvalitāti jau šeit. Radītājs noteikti spēj dot bagātīgi un pāri mēram jau šajā dzīvē.

“Jūsu sirdis lai neizbīstas” ir aicinājums dzīvot cerībā. Kad mēs jūtamies dziļi bedrē, Viņš spēj mūs pacelt. Kad mēs cīnāmies ar tumsu un grēku, Viņš ir Vienīgais, kas ne tikai sāka, bet arī pabeigs labo darbu mūsos (Fil 1:6).

Nav svarīgi, cik grūta var kļūt dzīve (un, jā, tas tā var notikt), raugies uz apsolījumu, kas mums ir dots Jēzū. Viņš sagatavo mums “vietu” – vietu, kur mūsu sāpes, nemiers un ciešanas tiks izdzēstas uz visiem laikiem. Tā ir cerība, kas mums ir dota Jēzū Kristū, un tā ir piedāvāta mums visiem neatkarīgi no tā, kas mēs esam, neatkarīgi no tā, kāda ir mūsu izcelsme vai cik netīra ir bijusi vai joprojām ir mūsu dzīve.

Risinājums ir jebkurā gadījumā nākt pie Dieva ar savām vājībām, ievainojumiem, salauzto dzīvi un vispārējo kritušo stāvokli, zinot, ka Viņš pieņem mūs, neskatoties uz šiem faktiem. Tik liela ir Dieva žēlastība, un, ja mēs to meklēsim ticībā, mums jātic, ka mums tā jau ir dota.

*Izlasi Jer 3:22. Ko Dievs lūdz mūs darīt, un ko Viņš darīs mūsu labā?* \_\_\_\_\_

---

---

*Padomājiet par Jēzus vārdiem: “Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nāksu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.” (Jņ 14:3) Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik svarīgs un izšķirošs ir Kristus otrās nākšanas apsolījums? Kāpēc šis apsolījums ir tik dārgs īpaši mums kā adventistiem (ar mūsu izpratni par nāvi)?*

---

---

**TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:**

“Dzīvē, kas koncentrējas ap savu labumu, nevar būt ne pieaugsmes, ne augļu. Ja esi pieņēmis Kristu par savu personīgo Glābēju, tad tev jāaizmirst sevi un jācenšas palīdzēt citiem. Runā par Kristus mīlestību, stāsti, cik Viņš labs. Pildi katru pienākumu, jo tā jau pati par sevi ir liecība. Uzņem savā sirdī citu dvēseļu nastas un ar visiem tev pieejamiem līdzekļiem centies glābt pazudušos. Saņēmis Kristus Garu – šo nesavtīgās mīlestības Garu, kurš aicina strādāt citu labā, – tu pieaugsi un nesīsi augļus. Tavā raksturā nobriedis Gara svētības. Tava ticība vairošies, tava pārlicība padziļināsies un tava mīlestība kļūs pilnīga. Arvien vairāk tu atstārosi Kristus līdzību visā, kas ir šķīstis, cēls un pievilcīgs.” (E. Vaita “Kristus līdzības”, 67., 68. lpp.)

Risinot jautājumus starp draudzes locekļiem, “starp iesaistītajām pusēm ir notikušas daudzas stundas garas sarunas, un ne tikai viņu laiks ir izniekots, bet arī Dieva kalpiem ir bijis jāklusās viņos, kad abām pusēm sirdis nav bijušas pakļautas žēlastībai. Ja lepnums un savtība būtu noliktas malā, lielāko daļu grūtību varētu izbeigt piecās minūtēs”. (E. Vaita “Agrīnie raksti”, 119. lpp.)

**JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:**

1. Grupā padomājiet par praktiskiem veidiem, kā uzvarēt savtību. Kā jūs varat cits citu mudināt būt atbildīgiem, lai šīs idejas kļūtu par realitāti?

2. Ambīcijas nav pēc būtības sliktas. Tomēr kā mēs varam gaidīt lielas lietas no Dieva, neiekrītot slazdā, kurā ambīcijas jūs aprij?

3. Lielākā daļa no mums ārēji neparāda ambīcijas, liekulību, savtību vai skaudību. Mēs esam ļoti spējīgi piedāvāt labdabīgu ārējo fasādi. Līdzīgi milzīgajai apses sakņu sistēmai visas šīs negatīvās rakstura īpašības slēpjas zem virskārtas. Kāda dzīvē izskatās Gara vadīta rakstura pārveidošana? Kā mēs varam uzvarēt nemiera sakni un atrast patiesu mieru Jēzū?

4. Pakavējieties vairāk pie savām atbildēm uz ceturtdienas pēdējo jautājumu par Kristus otrās nākšanas svarīgumu. Galu galā kāda mums ir cerība bez tās? Ko labu būtu paveikusi mūsu labā Kristus pirmā nākšana, ja mēs nezinātu, ka mirušie guļ līdz augšāmcelšanai, kas notiks tikai pie Viņa otrās nākšanas?